

Arrest

nr. 213 477 van 4 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Ali ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018 om 16u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2018 dienen de verzoeker en mevrouw A. A. te Antwerpen een aanvraag in voor een huwelijk.

1.2. Op 9 mei 2018 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen om het huwelijk uit te stellen met het oog op verder onderzoek.

1.3. Op 11 juni 2018 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen met het arrest nr. 210 680 van 9 oktober 2018.

1.4. Op 17 oktober 2018 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, op advies van de procureur des Konings, om de huwelijksvoltrekking te weigeren omdat het huwelijk er niet op gericht is een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

1.5. Op 27 november 2018 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Deze bijlage 13septies is de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 27 november 2018 en bevat de volgende motieven:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: G.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)1994

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord dooreen ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

*Op 3.05.2018 diende betrokkene te Antwerpen een huwelijksdossier in met een Belgische onderdane A. A. B. (*20.03.1997). Op 17.10.2018 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde aangaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het*

land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van een huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door een ambtenaar van De Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij een neef heeft in België. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Hij verklaart tevens dat zijn moeder, broer en nicht nog in Turkije wonen. In die zin is een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 EVRM. Zijn vader zou in Strasbourg wonen.

Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door een ambtenaar van De Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.06.2018 dat hem betekend werd op 11.06.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord dooreen ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.06.2018 dat hem betekend werd op 11.06.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 3.05.2018 diende betrokkene te Antwerpen een huwelijksdossier in met een Belgische onderdane A. A. B. (°20.03.1997). Op 17.10.2018 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde

aangaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van een huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Op 11.06.2018 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend door Vreemdelingenzaken Antwerpen. Het verzoek tot schorsing en nietigverklaring van dit bevel werd door de RVV verworpen op 9.10.2018.

Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door een ambtenaar van De Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij in België is sinds 2000. In zijn interview op 13.06.2018 in het kader van zijn huwelijk met zijn partner verklaarde hij toen 1 jaar en acht maanden geleden naar België gekomen te zijn. Hij verklaart in België te zijn voor zijn vrouw en om te werken. Hij verklaart tevens niet terug te willen naar zijn land van herkomst omdat hij in België wil blijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeluid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door een ambtenaar van De Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

[...]

2. Betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 27 november 2018.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de (tweede) verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die

de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

3.2.2. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen rechtsbeginsel "fair balance", van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoeker verschaft dienaangaande de volgende toelichtingen:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing dd. 27.11.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenfinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenfinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens

staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker geen geldig visum heeft op dit ogenblik en dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het feit dat hij een partner heeft in België en zijn relatie door het nemen van deze beslissing op de klippen loopt.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

Op datum van 27.11.2018 wordt verzoeker door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord.

Tot grote verbazing van verzoeker is hij aangehouden en meegenomen en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) afgeleverd zonder uitvoeringstermijn. Hierdoor kan hij gedwongen het land worden uitgezet.

In casu werd aan verzoeker geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum en omdat er een risico bestaat voor onderduiken.

Verweerster baseert haar beslissing op het gegeven dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel dat hem werd afgeleverd op 11.06.2018, hiertegen werd beroep aangetekend dewelke werd geweigerd bij beslissing van 09.10.2018.

Zulke vage redenering gaat evident niet op om verzoeker geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten.

Verweerster gaat er zomaar van uit dat de relatie van verzoeker met mevrouw A. geen duurzame relatie is daar de voltrekking van het huwelijk werd geweigerd.

Evenwel is deze zaak reeds aanhangig gemaakt bij de Rechtbank en is er derhalve nog geen uitspraak. (stuk 2)

Verweerster gaat er zomaar van uit dat de beslissing die de Stad Antwerpen heeft genomen naar waarheid juist is. Niks is minder waar.

Verwerende partij heeft tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak dient enkel in geval van een risico op onderduiken geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel nergens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een aantal criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werd aangehaald:

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.06.2018
dat hem betekend werd op 11.06.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het
is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.*

*Verzoeker was en is nog steeds druk in de weer om een verblijfstitel te bekomen nu hij met zijn partner
een duurzame relatie heeft en met haar wenst te trouwen.*

*Verzoekster heeft het bevel van 11.06.2018 na het verhoor, in het kader van de huwelijksprocedure,
ontvangen.*

Dit werd geschorst omwille van de omzendbrief.

*De omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren
van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijks- aangifte
of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf
vermeldt onder punt 2 het volgende:*

*Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend
werd, een ontvangsbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangsbewijs (artikel
1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang
tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn
gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :*

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te
voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;*
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk
Wetboek;*
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.*

*Met andere woorden, verzoeker diende het land niet onmiddellijk te verlaten binnen de termijn die werd
opgelegd vanwege de verwerende partij.*

Het Bevel werd toen geschorst aangezien cliënt zich niet in de volgende situaties bevond (stuk 3) :

*De uitvoering van het " BGV " zal echter niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het
BGV afgegeven werd :*

*(Artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 5° tot 12°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot
het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)*

- geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden;*
- door de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de
verwijdering van vreemdelingen (of zijn gemachtigde), op eensluidend advies van de Commissie van
Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat
die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die
België bindt, te kunnen schaden;*
- ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de
Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat
zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij
het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort
werd, die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de
binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;*
- een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te
zijn van de daartoe vereiste machtiging;*
- met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden door de
overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze
Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;*
- met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden door de
Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen
worden;*

- sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;
- het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is;
- reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of om melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker en gaat hier tevens zeer licht over. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoeker mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker heeft een partner met wie hij een duurzame en affectieve relatie heeft en met wie hij samenwoont in haar ouderlijk huis.

Verweerster ziet blijkbaar niet in welke schade hij veroorzaakt door de bestreden beslissing in die zin te nemen zonder een uitgebreid onderzoek te voeren naar het leven van verzoeker.

Samen wonen zij in Wilrijk. Hij is ook op de door hem opgegeven adres, zijnde de (...) te Wilrijk, door de politie aangetroffen.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het sociaal leven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met de relatie die verzoeker heeft met mevrouw A. en gaat hier veel te licht over. Er wordt geen rekening gehouden met de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de Stad Antwerpen.

Dit is een persoonsgebonden materie waarbij ingevolge van niet verschijning de slaagkansen drastisch zullen verminderen omdat de rechter de partijen ter zitting zal horen en ter zitting het onderzoek naar schijnhuwelijk verder uitvoeren.

Verzoeker heeft tevens een neef wonen in België.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’

Manifest schending van artikel 8 EVRM wegens geen correcte toetsing in de bestreden beslissing.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen correcte toetsing aan artikel 8 EVRM.

Verzoeker woont al geruime tijd samen met zijn partner, mevrouw A. A.. Zij wonen samen aan (...) te 2610 Antwerpen.

De partner van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit.

Dat de Stad Antwerpen het huwelijksverzoek van verzoeker en zijn partner niet heeft voltrokken wil niet zeggen dat er geen duurzame relatie is tussen partijen. Het is algemeen geweten dat de Stad Antwerpen weigert een huwelijk te voltrekken.

Dat deze weigering door de Rechtbank van Eerste Aanleg ook kan teruggefloten worden.

De schade die verweerster met het nemen van deze beslissing veroorzaakt is dan ook aanzienlijk.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging (‘fair balance’-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RVV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden akte duidelijk de determinerende motieven bevat op basis waarvan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens zijn genomen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, kunnen in deze akte de juridische en feitelijke gegevens worden gelezen die hebben geleid tot deze beslissingen.

Aan de verzoeker wordt zo een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, omdat hij op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Voorts wordt er gemotiveerd dat de verzoeker op 27 november 2018 werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Hierna preciseert de gemachtigde dat de verzoeker een huwelijksdossier indiende met de Belgische A. A. doch dat de huwelijksvoltrekking werd geweigerd na negatief advies van het Parket en nadat werd vastgesteld dat de verzoeker een huwelijk wilde aangaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemachtigde geeft aan dat de weigering van het huwelijk een contra-indicatie vormt

inzake het bestaan van een gezinsleven, zodat er bij een terugkeer geen schending is van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde motiveert tevens dat de verzoeker, indien hij tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking een beroep zou instellen bij de familierechtbank en deze rechtbank het huwelijk alsnog zou toestaan, bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visum kan aanvragen op grond van dit huwelijk. De gemachtigde merkt tevens op dat de persoonlijke verschijning in een dergelijke procedure niet verplicht is zodat de verzoeker daaruit geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan puren. De gemachtigde geeft tevens aan dat de verzoeker verklaarde geen medische problemen te hebben, dat hij verklaarde een neef te hebben in België doch dat dit hem niet automatisch een recht op verblijf geeft en dat de repatriëring niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. De gemachtigde geeft aan dat de verzoeker verklaarde een moeder, broer en nicht te hebben in Turkije en dat de terugkeer in die zin geen schending van artikel 8 van het EVRM impliceert. De gemachtigde besluit daarop dat hij bij de verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden akte worden tevens de juridische en feitelijke overwegingen geduid als waarom aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelt dat er een risico op onderduiken bestaat. Hieromtrent wordt naar voor gebracht dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 11 juni 2018 werd betekend en dat het dus weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing. Inzake de beslissing tot terugleiding naar de grens, wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verwijst hiertoe naar het gegeven dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan aangezien er een risico op onderduiken bestaat. Hieromtrent wordt nog het volgende meegegeven: *“4° betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden”*, waarbij nogmaals wordt verwezen naar het feit dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2018 en dat het dus weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing. Vervolgens wordt opnieuw uitvoerig ingegaan op verzoekers verklaringen en wordt tevens uitdrukkelijk gemotiveerd dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde kan zijn.

Gelet op de voorgaande motieven, die op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig zijn, houdt de verzoeker ten onrechte voor dat de gemachtigde zich in de bestreden akte heeft beperkt tot de stelling dat de verzoeker geen visum heeft en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker kan evenmin ernstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met zijn – vermeende – partnerrelatie. In de bestreden akte wordt immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat en waarom de gemachtigde de waarachtigheid van deze relatie in vraag stelt. Hieruit blijkt dat er wel degelijk een afdoende motivering is geboden omtrent verzoekers vermeende relatie met mevrouw A. A. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker poneert, wordt in de bestreden akte tevens uitdrukkelijk rekening gehouden met het feit dat de verzoeker tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking nog een beroep kan instellen bij de familierechtbank. Er wordt ook aangegeven waarom dit beroep niet aan een verwijdering in de weg staat en de gemachtigde houdt ook rekening met de hypothese dat een eventueel beroep bij de politierechtbank er alsnog toe kan leiden dat de verzoeker kan huwen. Hieromtrent stelt de gemachtigde dat de verzoeker op grond van dit huwelijk dan een visum kan aanvragen bij de Belgische vertegenwoordiging. De verzoeker geeft in zijn enig middel te kennen dat hij niet met de beoordeling van de gemachtigde akkoord gaat, doch deze kritiek houdt geen verband met de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De verzoeker toont niet aan dat de motivering omtrent zijn – vermeende – relatie niet afdoende zou zijn.

Verzoekers betoog mist voorts feitelijke grondslag waar hij stelt dat de gemachtigde geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met zijn sociaal leven. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk erkend dat de verzoeker verklaarde een neef te hebben in België, doch er wordt gemotiveerd dat de terugkeer geen schending van het familie- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt en dat zij geen breuk in de familiale relaties betekent. De verzoeker brengt geen argumentatie naar voor als waarom deze motieven niet afdoende zouden zijn.

De Raad merkt voorts op dat uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet kan worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een wet noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de precieze artikelen van die wet, althans niet indien de betrokkene uit de geboden motieven met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat, desgevallend na het inwinnen van juridisch advies (RvS 15 januari 2015, nr. 229.822; RvS 2 maart 2013, nr. 222.953; RvS 30 juni 2011, nr. 214.333; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). Inzake het vastgestelde risico op onderduiken, wordt in

de bestreden akte uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet. De verzoeker stelt dat niet precies wordt verwezen naar het criterium om het risico op onderduiken te weerhouden, doch er dient te worden opgemerkt dat de verzoeker in zijn enig middel zelf te kennen geeft dat deze criteria zijn opgenomen in artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1, §2, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

(...).”

De verzoeker geeft daarnaast zelf te kennen dat in de bestreden akte wordt gemotiveerd omtrent het criterium 4°, waarbij hij de volgende redengeving citeert: *“Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.06.2018 dat hem betekend werd op 11.06.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”*

Gelet op de in de bestreden akte opgenomen redengeving en gelet op het betoog in het verzoekschrift, blijkt dus dat de verzoeker uit de motieven van de bestreden beslissing heeft kunnen afleiden dat de gemachtigde doelde op artikel 1, §2, 4°, a) van de vreemdelingenwet waar hij vast stelt dat de verzoeker duidelijk heeft gemaakt zich niet aan een verwijderingsmaatregel, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2018, te willen houden. Hieruit blijkt dat de verzoeker uit de bestreden akte met zekerheid heeft kunnen afleiden dat de gemachtigde toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 1° *juncto* artikel 1, §2, 4° van de vreemdelingenwet. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt in dit kader dan ook niet voor.

Bovendien blijkt uit het bepaalde in artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet dat het voor het onderzoek naar het risico op onderduiken volstaat dat één van de vermelde criteria wordt gehanteerd. De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het niet volstaat om op grond van één criterium te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat.

De verzoeker stelt tot slot nog dat niet wordt gemotiveerd over *“de voorgebrachte stukken”*, doch hij verduidelijkt niet op welke stukken hij precies doelt. De verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen correcte redenen bevat waarom hem een bevel wordt afgeleverd en hij stelt dat de motieven niet kloppen. In de mate dat de verzoeker niet akkoord gaat met de motieven omtrent het risico op onderduiken en omtrent zijn relatie met mevrouw A. A. en waar hij stelt dat het één en het ander niet sterk onderbouwd werd, houdt verzoekers kritiek echter geen verband met de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze kritiek wordt bijgevolg verder onderzocht in het kader van de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Met betrekking tot het betoog dat geen belangenafweging wordt gemaakt die de bestreden beslissing kan verantwoorden, kan de Raad voor het overige enkel vaststellen dat de bestreden beslissing zowel de redenen vermeldt waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd, de redenen waarom de verzoeker geen termijn wordt toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten als de redenen waarom de persoonlijke belangen en de vermeende relatie van de verzoeker niet aan de

verwijdering in de weg staan. Hierbij wordt uitdrukkelijk ingegaan op het gezins-, familie- en privéleven en de gezondheidstoestand van de verzoeker en op zijn verklaringen hieromtrent.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt op het eerste gezicht niet.

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De verzoeker voert onder meer aan dat de gemachtigde hem niet kon verwijten dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2018 aangezien dit bevel opgeschort was ten gevolge de omzendbrief van 17 december 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf.

Dienaangaande merkt de Raad op dat bepalingen van deze omzendbrief niet impliceren dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 7 van de vreemdelingenwet of dat hij de uitkomst van de huwelijksprocedure moet afwachten alvorens een bevel om het grondgebied af te leveren, minstens toont de verzoeker dit niet aan. Bovendien moet erop worden gewezen dat in de omzendbrief van 17 september 2013, zoals geciteerd door de verzoeker, enkel wordt gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten door de verweerder niet wordt uitgevoerd tot de dag van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de huwelijksvoltrekking. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 17 oktober 2018 een gemotiveerde beslissing nam omtrent de weigering van de huwelijksvoltrekking. Na 17 oktober 2018 biedt de omzendbrief dan ook geen grond meer voor enige opschorting van het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2018, zodat de verzoeker er vanaf die datum gevolg aan diende te geven. Het betrof bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen, terwijl de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking werd getroffen meer dan een maand voorafgaand aan de thans bestreden akte. Het komt dan ook onjuist noch kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde op 27 november 2018 heeft vastgesteld dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2018 en dat het weinig waarschijnlijk is dat hij een nieuwe beslissing wel zal uitvoeren.

De verzoeker brengt tegen de hierboven besproken vaststellingen, die in wezen het risico op onderduiken betreffen, tevens in dat hij druk in de weer is om een verblijfstitel te bekomen in het kader van zijn partnerrelatie en zijn wens om met zijn partner te huwen. Hij stelt in dit kader nog dat er geen voldoende onderzoek heeft plaatsgehad naar zijn leefomstandigheden en geeft aan dat hij samenwoont met zijn partner op het opgegeven adres te Wilrijk. Een voldoende geconcretiseerd onderzoek zou ontbreken.

De Raad merkt in dit kader op dat de gemachtigde heeft geoordeeld, op basis van de weigering van de huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van de burgerlijke stand en het daaraan ten grondslag liggende advies van de procureur des Konings (stukken die zich in het administratief dossier bevinden), dat de weigering van het huwelijk een contra-indicatie vormt voor het werkelijk bestaan van een gezinsleven. Er valt dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde een dergelijke relatie, waarvan hij het daadwerkelijk bestaan niet aannemelijk acht, zou moeten in rekening nemen bij het beoordelen van het risico op onderduiken. Het betoog van de verzoeker dat hij een verblijfstitel wil bekomen op basis van diezelfde relatie en de loutere bewering dat hij op een adres te Wilrijk samenwoont met zijn partner, kan voorts geen afbreuk doen aan de gedegen vaststelling dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2018 en dat het weinig waarschijnlijk is dat hij dus aan de nieuwe verwijderingsbeslissing wel gevolg zal geven. Het betoog van de verzoeker, waarbij in

wezen wordt erkend dat hij in België wil blijven, lijkt in tegendeel te bevestigen dat deze vaststelling van de gemachtigde correct en redelijk was.

De bewering van de verzoeker dat hij samenwoont op het door hem genoemde adres te Wilrijk, wordt voorts met geen enkel concreet element gestaafd. Aan de andere kant blijkt uit de stukken van het administratief dossier, met name uit het proces-verbaal van de politie te Antwerpen van 27 november 2018, dat de verzoeker op 27 november 2018 niet op het door de verzoeker genoemde adres te Wilrijk werd aangetroffen, doch dat hij de deur open deed van een woning aan de Pierenbergstraat te 2020 Antwerpen. Tevens blijkt uit het advies van de procureur des Konings dat de beweerde samenwoont niet kon worden vastgesteld daar de verzoeker bij woonstcontrole niet aanwezig was en er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd omtrent de reden van deze afwezigheid. De loutere bewering dat de verzoeker samenwoont met A. A., volstaat dan ook niet om de bestreden beslissing(en) te vitiëren.

Het betoog van de verzoeker laat op het eerste zicht dan ook niet toe te besluiten dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze zou hebben besloten dat er in hoofde van de verzoeker een risico is op onderduiken en dat er daarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. De verzoeker kan op het eerste zicht niet worden gevolgd in zijn betoog dat het risico op onderduiken niet op voldoende individuele en concrete wijze is onderbouwd. Hij maakt niet aannemelijk dat enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is genomen. Hij toont op het eerste zicht niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze met toepassing van het objectieve criterium zoals vervat in artikel 1, § 2, 4° van de vreemdelingenwet in zijn situatie een risico op onderduiken is vastgesteld.

3.2.5. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt verder onderzocht in samenhang met de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het 'fair balance' beginsel.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening hield met het door verzoeker voorgehouden gezinsleven met de Belgische A.A.. Hij aanvaardde op dit punt evenwel geen gezins- of familieleven dat beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM aangezien door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand werd vastgesteld dat er sprake is van een schijnrelatie die niet is gericht op het een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verkrijgen van een verblijfsrecht. Hij stelt dat dit een contra-indicatie uitmaakt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Hij merkt in tweede instantie ook op dat de verzoeker, indien een beroep bij de politierechtbank alsnog tot gevolg heeft dat hij kan huwen, bij de Belgische vertegenwoordiging een visum kan aanvragen met het oog op huwelijk.

De Raad wijst er bovendien op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet oplegt om rekening te houden met het sociaal leven van een vreemdeling in België.

De verzoeker kan voorts niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de beroepsprocedure tegen de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de motieven van de besteden akte wel degelijk naar voor komt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat de verzoeker tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking een beroep zou instellen bij de familierechtbank. In tweede instantie merkt de Raad op dat de verzoeker bij zijn verzoekschrift een kopie voegt van een dagvaarding van 28 november 2018. Deze dagvaarding dateert dan ook van ná de bestreden beslissing, zodat het de gemachtigde niet kan

worden verweten dat hij hier geen rekening mee hield. Er moet bovendien op worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). De verwijzing naar de dagvaarding om te verschijnen voor de familierechtbank, is dan ook niet dienstig. Ten overvloede merkt de Raad in dit kader nog op dat de verzoeker met het voormelde document nog niet aannemelijk maakt dat er op heden daadwerkelijk een procedure aanhangig is bij de familierechtbank, vermits er geen enkel stuk van de familierechtbank voorligt maar enkel een dagvaarding en omdat bijvoorbeeld niet eens wordt aangetoond dat de dagvaarding binnen de wettelijke termijn heeft plaats gevonden. Waar de verzoeker betoogt dat het aangewezen is dat hij verschijnt voor de familierechtbank in het kader van zijn beroepsprocedure, betwist hij bovendien niet dat de persoonlijke verschijning in dergelijke zaken niet vereist is, zoals de gemachtigde aangeeft in de bestreden akte. De kritiek dat de verschijning zijn slaagkansen vermindert is een loutere opportuniteitskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt tot slot tevens dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met verzoekers neef in België.

Uit de geboden motivering blijkt zodoende op voldoende wijze dat het voorgehouden gezins- en familieleven van de verzoeker in rekening is gebracht. In de bestreden beslissing wordt verder melding gemaakt van verzoekers eigen verklaringen dat hij geen medische problemen heeft en er blijkt verder niet dat de verzoeker kinderen heeft. De verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om aan te tonen dat de motieven omtrent de elementen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zouden getuigen van een foutieve voorstelling van de feiten dan wel van een kennelijk onredelijke oordeelsvorming.

In dit kader kan *prima facie* dan ook geen miskening van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht worden vastgesteld.

3.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoeker betoogt dat hij een gezinsleven heeft met de Belgische A. A. met wie hij samenwoont te Wilrijk. Volgens hem is het algemeen geweten dat de stad Antwerpen weigert huwelijken te voltrekken. De verzoeker stelt dat de weigering van de huwelijksvoltrekking nog kan worden teruggefloten door de familierechtbank en dat de gemachtigde hem dan ook aanzienlijke schade berokkent. De verzoeker brengt een uitgebreide rechtstheoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM naar voor en besluit dat een ‘fair balance’ toets *in casu* niet heeft plaats gevonden.

De Raad herhaalt dat op lezing van de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven tussen de verzoeker en mevrouw A. A. De in dit verband naar voor gebrachte motieven werden reeds weergegeven.

De Raad wijst erop dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een *de facto* relatie. *In casu* weigerde de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand reeds de huwelijksvoltrekking tussen de verzoeker en mevrouw A. A., na een negatief advies van het parket, omdat dit huwelijk niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemachtigde verwijst in zijn motivering ook naar deze beslissing en stelt zich hierbij uitdrukkelijk op het standpunt dat er een contra-indicatie is voor het werkelijk bestaan van een gezinsleven zodat een terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

In het licht van de duidelijke gegevens vermeld in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en in het advies van de procureur des Konings, en waar de verzoeker tegen de vaststellingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand en de procureur des Konings geen enkel concreet element inbrengt - behalve de niet-gestaafde en met de elementen van het dossier tegenstrijdige (zie *supra*) bewering dat hij samenwoont met mevrouw A. A. - staat het niet vast en wordt niet aangetoond dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker overtuigt dan ook geenszins dat een verdere belangenafweging in het licht van deze relatie zich opdrong.

Bijkomend wijst de Raad erop dat de gemachtigde tevens heeft gesteld dat de verzoeker, indien een eventuele procedure bij de familierechtbank er toe zou leiden dat hij alsnog mag huwen, bij de Belgische vertegenwoordiging een visum met het oog op huwelijk kan aanvragen. De verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat deze doorgevoerde belangenafweging disproportioneel is of dat hierbij enig concreet element ten onrechte niet in rekening is gebracht. Het standpunt van de gemachtigde ligt bovendien in de lijn van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin wordt benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In het licht van de voorliggende feitelijke en juridische situatie, en aangezien de verzoeker bij de uiteenzetting van zijn middel nalaat om *in concreto* aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM terwijl hij evenmin concrete gegevens naar voor brengt die zouden kunnen wijzen op een disproportionele afweging tussen zijn vermeende gezinsleven en de belangen van de Belgische staat bij het doen naleven van de immigratie- en verblijfsreglementering (*cf.* RvS 12 januari 2005, nr. 139.107), en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de verweerder, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk wordt gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het 'fair balance'-beginsel, blijkt *prima facie* niet.

3.2.7. Het enig middel is, in al zijn onderdelen, op het eerste gezicht niet gegrond en dus niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

C. DE GROOTE